

มีที่ประสานกันเอาไว้ตรงหน้าตักยื่นเหยียบราวกับถูกแช่อยู่ในธารน้ำแข็ง เหงื่อเม็ดเล็กเม็ดพรายขึ้นตามไรผมที่ล้อมรอบกรอบหน้าเรียวรูปไข่ พรราวเพชรารู้สึกลำคอแห้งผากจนต้องเค้นน้ำลายเหนียวหนึบออกมา ก่อนจะส่งลงไปในลำคออย่างยากลำบาก ก้อนเนื้อในอกซ้ายเต้นกระพริบ ครู่ต่อมาร่างเล็กที่นั่งอยู่ปลายเตียงต้องสะดุ้งเฮือกเมื่อเสียงปลดล็อกประตูดังขึ้น

“คุณจ้าวคะ”

พรราวเพชรพยายามอย่างยิ่งยวดเพื่อควบคุมไม่ให้เสียงของตนสิ้น แต่ยิ่งพยายามกลับกลายเป็นว่าน้ำเสียงของเธอนั้นยิ่งสิ้นเครืออย่างน่าเห็นใจ แต่ความรู้สึกนั้นไม่ได้เจืออยู่ในแววตาของจ้าวไปเฟิง เจ้าของร่างสูงที่เฟิงก้าวเข้ามาในห้องเลยแม้แต่น้อย เขาสอดมือทั้งสองข้างเข้าไปในกระเป๋ากางเกงสแล็กสีดำสนิท ที่ผ่านการตัดเย็บอย่างประณีต ชายเสื้อเซ็ทสีขาวยที่พับแขนเสื้อขึ้นจนถึงข้อศอกถูกเก็บเอาไว้ในกางเกงอย่างเรียบร้อย ดวงตาคู่คม

ดูแข็งกร้าวยามจับจ้องสายตามาที่ใบหน้าซีดเผือดของพราวเพตรา
อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“ฉันควรจะจัดการเธออย่างไรดี”

เสียงทุ้มดูราบเรียบหากแต่แฝงความข่มขู่อยู่ในที ทำเอา
พราวเพตราร่างกายเย็นเฉียบตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ยิ่งเจ้าของ
ใบหน้าคมคายขยับเท้าเข้ามาใกล้จนระยะห่างระหว่างกันลดน้อย
ถอยลงทุกทีหญิงสาวก็ยิ่งตื่นกลัว

“คุณจ้าวคะ พราวขอโทษค่ะ คือพราว พราวจำเป็น”

“ฮึ” จ้าวไปเฟิงแค้นยิ้ม ดวงตาคมกริบวาววับ “เธอรู้ดีว่าฉัน
เป็นคนยังไง แต่เธอก็ยังกล้าทำ” น้ำเสียงที่เคยราบเรียบเปลี่ยนเป็น
เดือดดาล “กล้ามากนะพราวเพตรา”

คราวนี้จ้าวไปเฟิงไม่พูดเปล่า มือหนาคว้าข้อมือเล็กทั้งสองข้าง
ขึ้นมา ก่อนจะออกแรงกระชากจนพราวเพตราเซถลาเข้าหาเรือนกาย
แข็งแกร่ง

“พราวจำเป็นจริงๆ ค่ะคุณจ้าว พราว พราวขอโทษ พราว...”

พราวเพตราวิงวอนอย่างขอความเห็นใจ หญิงสาวรู้สึกผิด
ไม่น้อยในสิ่งที่ได้กระทำลงไป แต่ก็นั่นละ เธอไม่มีทางเลือก เพราะ
หากเธอไม่ทำ ผู้มีพระคุณเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ของเธอก็ต้อง
ตกอยู่ในอันตราย

“หุบปากซะพราวเพตรา”

เสียงทุ้มตวาดลั่นทำเอาพราวเพตราสะดุ้งโหยง ดวงตาคู่สวย
ไปหวะริก หญิงสาวซ่อนสายตาสี้นมองคนเหนือร่างอย่างขอความ
เห็นใจ แต่แน่นอนว่าจ้าวไปเฟิงไม่อาจให้อภัยคนที่ตั้งใจคิดทำร้ายเขา
ได้ลง ในอกของมาเฟียหนุ่มเต็มไปด้วยความเดือดดาล กรามแกร่ง
บดเข้าหากันแน่นจนเป็นสันนูน

“หากเป็นคนอื่นเธอคงได้ตายคามือฉันไปแล้ว”

“...”

“พรุ่งนี้ก่อนตะวันขึ้นอย่าให้ฉันเห็นหน้าเธออีก ออกไปจากที่นี่ซะ เพราะถ้าเธอยังอยู่ ฉันจะไม่ใจดีกับเธออีก ฉันให้โอกาสเธอได้แค่ครั้งเดียวเท่านั้น ครั้งเดียวเท่านั้นพราวเพตรา”

ท้องฟ้ายังไม่ทันสว่างดีตอนที่พราวเพตราหอบหิ้วกระเป๋าสัมภาระใบเล็กออกมาจากคฤหาสน์ตระกูลจ้าว แม้จะไร้เสียงสะอื้นแต่ดวงตาคูंसวยกลับดูบอบช้ำและยังคงขังคลอไปด้วยหยาดน้ำตา แพนตางอนงามเปียกชุ่ม ม่านน้ำตาทำให้วิสัยทัศน์การมองของหญิงสาวพร่าเบลอ หัวใจของหญิงสาวแตกสลายราวกับถูกบดขยี้ด้วยปลายเท้าของใครสักคนจนแหลกละเอียด แชนเรียวทั้งสองข้างยกขึ้นโอบกอดร่างกายของตนเอาไว้อย่างต้องการปลอบประโลม ทำเล็กลงขยับมุ่งหน้าไปตามถนนคอนกรีต ระยะห่างระหว่างหญิงสาวกับคฤหาสน์ตระกูลจ้าว คฤหาสน์หรรุหราชที่ทำจากหินอ่อนสีขาวยิ่งหลังค่อยๆ เล็กลงๆ จนสุดท้ายพราวเพตราที่ไม่สามารถมองเห็นคฤหาสน์หลังนั้นในระยะสายตาได้อีกแม้ว่าหญิงสาวจะเหลียวกลับไปมองครั้งแล้วครั้งเล่าก็ตาม ในอกเต็มไปด้วยความมรดร้าวทุกอย่างก้าวเป็นไปอย่างยากลำบาก หากแต่หญิงสาวจำต้องฝืนก้าวเดินต่อจนกระทั่งเท้าเล็กหยุดตรงมุมสุดถนน สืบเท้าต่อไปอีกนิดจนถึงป้ายสำหรับรอแท็กซี่ หญิงสาวเรียกแท็กซี่คันหนึ่งแล้วก้าวขึ้นไปนั่งก่อนที่รถจะเคลื่อนออกไป

ปานตระกูลหยาง

โจเซฟ หยาง ชายวัยห้าสิบปีเศษผมสีดอกเลาหียบแก้วไวน์

ขึ้นจิบอย่างอารมณ์ดี ขาทั้งสองข้างไขว้กันในขณะที่เขาเอนหลัง
เข้ากับโซฟาบนมทรูหรา มือข้างหนึ่งพาดไปตามแนวยาวของ
พนักโซฟา ส่วนมืออีกข้างก็กำลังยกไวน์ขึ้นจิบเป็นครั้งที่สอง

“เธอว่าเด็กนั้นจะทำงานสำเร็จหรือเปล่า”

“ฉันไม่มั่นใจค่ะ แต่อย่างน้อยเด็กนั้นก็ไม่น่าล้าปากบอก
จ้าวไปเฟิงแน่ๆ เราเป็นคนส่งมันไป หากมันทำงานไม่สำเร็จ”

“แต่เด็กนั้นเป็นลูกบุญธรรมของเธอนะ เธอไม่ห่วงเลย
งั้นหรือ” โจเซฟ หยาง แสร้งเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นถาม รอยยิ้มปรากฏ
บนมุมปากของเขา ถ้ามองไปอย่างนั้นจริงๆ ที่รู้คำตอบดีอยู่แล้ว

“ก็แค่เด็กที่สามมีผู้ล่่วงลับของจีนขอมมาเลี้ยง ฉันรับช่วงดูแลต่อ
และให้ที่ซุกหัวนอนก็นับว่าเป็นบุญคุณเท่าไรแล้ว นั่นคือสิ่งที่เด็กนั้น
ต้องตอบแทนฉันก็ถูกต้องแล้วนี่คะ”

ลูซิงไหวไหวหล่ออย่างไม่แยแส เธอโน้มตัวไปหยิบขวดไวน์ขึ้นมา
เติมใส่แก้วให้โจเซฟโดยที่อีกฝ่ายไม่ได้ร้องขอ ทำให้โจเซฟยกยืม
อย่างชอบใจ

“เธอนี้รู้ใจฉันจริงๆ นะลูซิง”

“ฉันทำได้ทุกอย่างเพื่อคุณค่ะคุณหยาง”

ลูซิงพยายามบ้วนน้ำเสียงให้ดูอ่อนหวาน ขวดไวน์ในมือถูก
วางลงบนโต๊ะกระจกหน้าโซฟา แม้อายุจะล่วงเลยเข้าสู่ยี่สิบปีเศษ
หากแต่ลูซิงยังดูราวกับผู้หญิงอายุสามสิบต้นๆ เพราะเจ้าตัวดูแล
ตนเองเป็นอย่างดี ลูซิงกรีดนิ้วลงบนแผ่นอกของโจเซฟที่มีเสื้อเชิ้ต
แขนยาวสีกรมท่าปกคลุมอย่างย้วยวน เป็นอีกครั้งที่โจเซฟยกยืม
อย่างชอบใจ

“คราวนี้เธออยากได้อะไรอีกล่ะ”

“แหม คุณหยางคะ ฉันก็แค่อยากดูแลคุณเท่านั้น ไม่ได้หวัง
อะไรหรอกค่ะ”

เอ่ยแบบนั้นแต่แวตตาของลู่อิงกลับดูพิริบพราว โจเซฟ ลดสายตาลงมองคนที่กำลังแนบใบหน้าเข้ากับแผ่นอกของตน เขาเองแม้ว่าวัยจะล่วงเลยเข้าห้าสิบปีเศษ แต่ร่างกายยังแข็งแรง และดูราวกับคนอายุสี่สิบต้นๆ นั่นเป็นเพราะร่างกายของเขาได้รับการดูแลเป็นอย่างดีเช่นกัน

“แน่ใจนะเธอไม่อยากจะอะไร”

“มีสร้อยข้อมือคอลเล็กชั่นใหม่ที่เดอะจีเวลรี่ เป็นคอลเล็กชั่นที่สวยงามดีนะคะ ถ้าไม่ลำบากคุณหยางเกินไป ฉันก็อยากรับน้ำใจของคุณหยางไว้ค่ะ”

“ฮึ”

โจเซฟแค่นยิ้ม และบทสนทนาของทั้งคู่ก็สิ้นสุดลงตรงนั้น ลู่อิงดึงตัวเองออกมาจากแผ่นอกของโจเซฟ และคอยรินไวน์ให้อีกฝ่ายอย่างเอาอกเอาใจ

พราวเพชรารถอຍออกมาจากห้องโถงของบ้านตระกูลหยาง อย่างคนที่ไร้ซึ่งเรี่ยวแรง เดิมทีหญิงสาวตั้งใจจะมาบอกกับโจเซฟ ว่าเธอทำงานไม่สำเร็จ ยินยอมรับบทลงโทษและแลกตัวเองกับแม่บุญธรรมของเธออย่างลู่อิงที่ถูกโจเซฟจับเอาไว้เป็นตัวประกัน เพื่อให้เธอไปจัดการกับจ้าวไปเฟิง แต่ดูเหมือนว่าเรื่องนี้จะมีคนโง่เพียงคนเดียวนั่นก็คือตัวเธอเอง แม่บุญธรรมของเธอไม่ได้ถูกโจเซฟจับเอาไว้ แต่พวกเขาร่วมมือกันหลอกใช้เธอต่างหาก

พราวเพชรพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะกักเก็บหยาดน้ำสีใสไว้ในดวงตาคู่สวย หากแต่พอเท้าเล็กก้าวพ้นประตูรั้วบ้านตระกูลหยาง สิ่งที่ยพยายามฝืนเอาไว้ก็เอ่อล้น หยดน้ำตาไหลลงอาบแก้มนวล หญิงสาวก้าวเท้าไปเรื่อยๆ บนฟุตปาธด้วยหัวใจที่แตกสลาย

พรราวเพตราไม่เหลืออะไรอีกแล้ว ไม่มีแม่กระทั่งที่ซุกหัวนอน ในหัวของหญิงสาวมีเพียงความมืดมิดที่เด่นชัด พรราวเพตราขยับเท้าก้าวไปเรื่อยๆ อย่างไม่ทราบจุดหมายปลายทาง จนกระทั่งมาถึงหน้าร้านดอกไม้เล็กๆ ที่อยู่ใต้โอพาร์ทเมนต์กลางเก่ากลางใหม่หลังหนึ่ง จู่ๆ หญิงสาวก็รู้สึกเวียนศีรษะเป็นอย่างมาก มือเรียวยกขึ้นกุมขมับ นับพลันเปลือกตาสีมุกก็ปิดแน่น ร่างกายของหญิงสาวชวนเซออยู่พักหนึ่งก่อนจะล้มลง

และพรราวเพตราก็มองไม่เห็นอะไรอีกเลย

เปลือกตาสีมุกที่ปิดสนิทในตอนแรกค่อยๆ เปิดขึ้น วิสัยทัศน์การมองค่อนข้างพร่ามัวในตอนแรกค่อยๆ ชัดเจนขึ้นในครู่ต่อมาสิ่งที่พรราวเพตราเห็นเป็นอันดับแรกคือใบหน้าของหญิงวัยห้าสิบกว่าที่กำลังส่งยิ้มอ่อนโยนมาให้

“เป็นไงบ้างหนู ดีขึ้นหรือยัง”

พรราวเพตราพยักหน้าหงึกๆ ก่อนจะยันตัวขึ้นจากเตียงนอนขนาดเล็กสภาพกลางเก่ากลางใหม่ โดยมีฟานหฺรู หญิงวัยห้าสิบปีเจ้าของร้านดอกไม้ช่วยประคอง ก่อนที่เธอจะนั่งลงที่เก้าอี้ข้างเตียง

“ขอบคุณมากนะคะ ว่าแต่ ที่นี้ที่ไหนหรือคะ”

“ร้านดอกไม้ของฉันเอง หนูเป็นลมอยู่ตรงหน้าร้าน ฉันกับสามีเลยช่วยเอาไว้ โน่นไงมาพอดีเลย”

พรราวเพตรามองตามสายตาของฟานหฺรู คนที่เข้ามาใหม่คือฟานซ่ง ชายวัยห้าสิบหกปีสามีของฟานหฺรู เขาเดินเข้ามาพร้อมถาดอาหาร หยุดข้างฟานหฺรูแล้วส่งถาดนั้นให้เธอ

“จิบน้ำชังก่อนสิ กำลังอุ่นๆ เลย”

ฟานหฺรูหยิบแก้วน้ำชงที่มีควั่นสีเทาจางลอยเหนือขอบถ้วย

ส่งให้พรราวเพตรา หญิงสาวรีบรับเอาไว้ เธอพอจะทราบอยู่บ้างว่า น้ำขิงมีสรรพคุณช่วยบรรเทาอาการเวียนศีรษะได้ จึงไม่ปฏิเสธ ความมีน้ำใจของสองสามีภรรยาที่ใจดีกับคนแปลกหน้าอย่างเธอ

“ว่าแต่หนูเป็นใคร แล้วมาทำอะไรแถวนี้จ๊ะ”

พรราวเพตราเพิ่งจะรู้ว่าเสียมารยาท หญิงสาววางถ้วยชา ในมือลงหลังจากที่จิบไปอีกทีใหญ่ “หนูชื่อพรราวค่ะ พรราวเพตรา”

“คนไทยสินะ” ฟานหรรษา

“ค่ะ”

“แล้วมาเที่ยวหรือว่ามาทำอะไรจ๊ะ”

“หนูอยู่ที่นี้ค่ะ อยู่มาตั้งแต่อายุสามขวบ”

พรราวเพตราไม่แน่ใจในประวัติของตัวเองนัก เท่าที่จำได้ก็คือ เธอถูกพ่อกับแม่บุญธรรมขอมมาเลี้ยงตอนเธออายุราวๆ ห้าขวบเศษๆ โดยเธอรู้ข้อมูลนี้จากพ่อบุญธรรมที่เสียชีวิตไปเมื่อสามปีก่อน ส่วนพ่อแม่ที่แท้จริงนั้นประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์เสียชีวิตทั้งคู่ ส่วนรายละเอียดอื่นๆ นั้นเธอไม่รู้ รู้แค่เพียงว่าพ่อกับแม่แท้ๆ เป็นคนไทย

“อ้อ อย่างนี้นี่เอง” ฟานหรรษคลี่มอมบ่อ้น ส่วนฟานซ่งถึงแม้จะไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา เจ้าตัวก็มีรอยยิ้มไม่ต่างจากคนเป็นภรรยา “น้ำชื่อฟานหรรษา เรียกน้ำหรรษาได้ ส่วนนี้สามีน้า ชื่อฟานซ่ง เรียกน้ำซ่งก็ได้ ว่าแต่หนูกำลังจะไปไหนล่ะ”

สีหน้าลำบากใจฉายชัดบนดวงหน้าเรียวสวย พรราวเพตรา ฝืนยิ้มบางๆ “หนูเองก็ไม่ทราบค่ะว่าจะไปที่ไหน คือหนู หนูไม่มีที่ไป”

“ถ้าไม่รังเกียจอยู่ที่นี่ด้วยกันก่อนก็ได้นะ ด้านบนน้ากับสามี เปิดเป็นห้องเช่า ห้องไม้ใหญ่หนักหอรอก แต่ก็พออยู่ได้ ยังพอมีห้องว่างอีกสองสามห้อง”

“หนูมีเงินเหลือติดตัวไม่กี่เหรียญเองค่ะ” พราวเพตราเอ่ยเสียง
สั้นเครือ

“ไม่เป็นไร อยู่ด้วยกันไปก่อน เรื่องนั้นอย่าเพิ่งกังวลไปเลย
จริงสิ ช่วงนี้นั้นะมีปัญหาปวดหลังอยู่บ่อยๆ เพราะต้องนั่งจัดดอกไม้
หนูสนใจมาทำด้วยกันไหม”

“รบกวนน้ำทั้งสองด้วยนะคะ”

พราวเพตรายิ้มอย่างขอบคุณ สำหรับคนไร้ที่พึ่งอย่างเธอ
ในตอนนี้ แน่نونว่าพราวเพตราไม่คิดจะปฏิเสธ น้อมรับความ
มีน้ำใจของสองสามีภรรยาด้วยความตื่นตันใจ

“เดี๋ยวนำพาไปที่ห้อง วันนี้หนูพักผ่อนไปก่อน แล้วพรุ่งนี้
ก็มาช่วยน้ำในร้านก็แล้วกัน ร้านเปิดเช้าหน่อยนะ ประมาณตีห้า
ไปไหวไหม”

“ได้ค่ะ ไม่มีปัญหาเลยค่ะ หนูต้องขอบคุณน้ำหูกับน้ำช่อง
อีกครั้งนะคะ”

พราวเพตราวางถ้วยน้ำขิงในมือลงแล้วลุกขึ้นยืนค้อมศีรษะให้
สองสามีภรรยา รอยยิ้มใจดีปรากฏบนใบหน้าของทั้งคู่ ก่อนที่
ฟานหฺรจะพาหญิงสาวไปที่ห้องพัก

“มาเถอะ เดี่ยวนำจะพาไปที่ห้องพัก”

ฟานหฺรออกไปแล้ว พราวเพตราจึงจัดการของใช้ที่มี
ไม่มากนักกับเสื้อผ้าที่มีอยู่เพียงไม่กี่ชุดใส่ตุ้เสื้อผ้าใบเล็ก เป็น
ห้องพักที่ไม่ได้กว้างอะไรมากนัก แต่ก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกอึดอัดจน
หายใจไม่ออก พราวเพตราเป็นคนอยู่ง่ายกินง่าย เรื่องนี้สำหรับ
หญิงสาวจึงไม่ปัญหาเลยสักนิด จัดของเรียบร้อย พราวเพตรา
ก็เดินไปนั่งที่เตียงนอนซึ่งตั้งอยู่ตรงมุมห้อง เหนือเตียงขึ้นไป

เล็กน้อยมีหน้าต่างอยู่สองบาน พรราวเพตราเดินเข้าขึ้นไปบนเตียงจัดการดึงมู่ลี่ลายไม้สีน้ำตาลอ่อนเพื่อเปิดรับแสงสว่างจากด้านนอกให้ส่องเข้ามาได้ ก่อนจะเอนตัวลงนอนบนพูกที่ไม่ได้นุ่มเท่าไรนัก มือขวาวนวดถึงผ้าห่มที่พับอยู่ปลายเตียงขึ้นมาห่ม ความอ่อนล้า ฉายชัดในดวงตาคู่สวย ดวงหน้าเรียกรูปร่างโตเต็มไปด้วยความครุ่นคิดจากนี้ไประหว่างเธอกับมารดาบุญธรรมอย่างลู่อิงคงไม่มีอะไรต้องเกี่ยวข้องกันอีก พรราวเพตราจะถือเสียว่าบุญคุณที่อีกฝ่ายพร่ำทวงถามอยู่ทุกวี่วันตั้งแต่บิดาบุญธรรมของเธอจากไปนั้น ได้สิ้นสุดลงแล้ว

หากแต่สิ่งที่ยังไม่สิ้นสุดลงนั่นก็คือความรู้สึกที่เธอมีต่อจ้าวไปเฟิง

ความหนักอึ้งอัดแน่นในอกเมื่อภาพใบหน้าหล่อเหลาของจ้าวไปเฟิงลอยเข้ามาในหัว พรราวเพตราคิดถึงยามที่เคยได้ซุกซบอยู่ในอ้อมกอดอุ่นๆ ซึ่งต่อจากนี้เธอคงไม่ได้รับโอกาสนั้นอีกแล้ว

ครู่ต่อมาเบลีอกตาสีมุกก็ค่อยๆ ปิดลงด้วยท่าทางอ่อนล้า นาทิต่อมาพรราวเพตราก็เข้าสู่ห้วงนิทราเพราะความอ่อนเพลีย

“พรราวอยู่ไหนคะ”

จ้าวอี้เฟินตบมือลงบนโต๊ะทำงานของจ้าวไปเฟิงอย่างเสียมารยาท ก่อนหน้านั้นเจ้าตัวเพียรถามคนในบ้านที่ไม่มีใครให้คำตอบเธอได้ว่า พรราวเพตราสาวใช้ส่วนตัวของเธอที่อยู่ร่วมกันมาได้เดือนเศษ ซึ่งจ้าวอี้เฟินมองว่าอีกฝ่ายเป็นเพื่อนมากกว่าเป็นแค่สาวใช้หายไปไหน แม้แต่คนสนิทของพี่ชายอย่างหลวนซานกับเจิ้งสิงก็ให้คำตอบเธอไม่ได้

“พี่ไม่รู้”

จ้าวไปเฟิงยอมปิดแฟ้มเอกสาร วางปากกาในมือลงแล้วงยหน้าขึ้นสนทนากับน้องสาวที่กำลังแสดงสีหน้าบูดบึ้งไม่สบอารมณ์

“พี่ใหญ่ไม่รู้แล้วใครจะรู้คะ ในเมื่อพี่ใหญ่เอาคนของน้องไปอยู่ด้วยทุกคน” จ้าวอี่เฟินถามเสียงแข็ง

“อย่าก้าวร้าวกับพี่ จ้าวอี่เฟิน”

น้ำเสียงดุระคนตำหนิทำให้จ้าวอี่เฟินหน้าม่อ

“น้องขอโทษคะพี่ใหญ่”

สีหน้าคล้ายสำนึกผิดของจ้าวอี่เฟินทำให้จ้าวไปเฟิงถอนหายใจ

“ทีหลังก็ระมัดระวังหน่อย”

“คะ” สีหน้าของจ้าวอี่เฟินดีขึ้นมากเมื่อคนเป็นพี่ชายไม่ถือสา “แต่พี่ใหญ่ช่วยบอกน้องหน่อยได้ไหมคะว่าเกิดอะไรขึ้นกับพราว”

“พี่บอกได้แค่พราวเพตราทำในสิ่งที่ไม่สมควร และเป็นความผิดที่ร้ายแรง”

สีหน้าของจ้าวอี่เฟินไม่สู้ดีนักเมื่อได้ยินแบบนั้น เธอทราบดีว่าพี่ชายของเธอไม่ใช่คนที่จะพูดเล่นพรว้าเพรื่อ แต่จะให้เชื่อว่าพราวเพตราทำผิดร้ายแรงก็ยากจะทำใจให้เชื่อได้อย่างง่ายดาย

“น้องถามได้ไหมคะว่าร้ายแรงมากแค่ไหน”

จ้าวไปเฟิงยังคงมีสีหน้าเรียบนิ่ง ทว่าภายในอกของเจ้าตัววูบไหว แต่ก็ยังเป็นเพียงแค่แวบเดียวเท่านั้น ก่อนที่เขาจะทำให้จ้าวอี่เฟินคลายความสงสัย

“จงใจเอาชีวิตพี่ ร้ายแรงพอไหม”

“พะ พี่ใหญ่ ฆะ ฆ่าพะ พราวไปแล้วหรือคะ”

จ้าวอี่เฟินควบคุมการพูดของตัวเองไม่ได้อีกแล้ว ลำคอของหญิงสาวแห้งผากขึ้นมาฉับพลัน สำหรับคนที่ควบคุมและดูแลกิจการใหญ่ๆ ที่มีมูลค่าหลักหมื่นล้าน และคนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นมาเฟียฮ่องกงอย่างพี่ชายของเธอ แม้แต่คนที่คิดทรยศทางธุรกิจ

ก็ยากเหลือเกินที่คนคนนั้นจะมีชีวิตรอด และเพราะความเด็ดขาด จึงทำให้พี่ชายของเธอยิ่งใหญ่ได้มาจนถึงทุกวันนี้ และหากพราวเพตราทำเช่นนั้นจริง เป็นไปได้ยากเหลือเกินที่พราวเพตรา จะยังคงมีลมหายใจอยู่บนโลกใบนี้

“ก็ถ้าพี่ยังเห็นหน้าผู้หญิงคนนั้นอีก มันก็ไม่แน่”

คำตอบของจ้าวไปเฟิงทำให้จ้าวอีเฟินรู้สึกโล่งอกพอๆ กับ ความรู้สึกหนักอึ้งที่ก่อตัวขึ้นมาในอกอย่างฉับพลัน เพราะอย่างน้อย พราวเพตราคนที่เธอคิดว่าเปรียบเสมือนเพื่อนยังมีชีวิตอยู่ และถ้ามีโอกาสเธอก็อยากรู้ว่าพราวเพตราทำแบบนั้นไปทำไมกัน

“จัดได้สวยมากจ้ะ น้าสอนแค่นี้คนเดียวเอง แบบนี้เรียกว่า
พรสวรรค์ชัดๆ”

“น้าหุชมเกินไปแล้วค่ะ”

พรานพेटรายิ้มตอบในขณะที่มือเธอยังคงง่วนอยู่กับการ
จัดดอกไม้ช่อหนึ่ง ซึ่งในช่อนั้นประกอบด้วยดอกไม้หลากชนิด
ทั้งดอกกลิลลี่ ดอกกุหลาบ ดอกเยอร์บีร่า ดอกลิ้นมังกร และ
ดอกสแตติส เป็นการจัดดอกไม้ครั้งแรกของพรานพेटราที่ฟานหุ
อดชื่นชมไม่ได้ว่าหญิงสาวนั้นช่างมีพรสวรรค์ในการสร้างสรรค์จริงๆ

“อย่าถ่อมตัวไปหน่อยเลย ที่น้าพูดนะจริงทั้งนั้น ไม่เชื่อ
ก็ลองถามน้าช่างดูสิ จริงไหมพี่ซ่ง”

ฟานหุรีบย้ให้สามี ฟานซ่งที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตรงมุมหนึ่งของ
ร้านพลางยกถ้วยชาขึ้นจิบด้วยท่าสบายๆ ขยับยิ้มกว้างก่อนจะ
ยกหัวแม่มือขวาให้พรานพेटรา “เยี่ยมมาก อีกหน่อยน้าหุคงได้
ตักงาน”

“ไม่ขนาดนั้นหรือคะน้ำซัง พรวยังต้องเรียนรู้อีกมาก”

พรวยเพตรายังคงถ่อมตัว สองสามีภรรยาต่างส่งยิ้มเอ็นดูให้หญิงสาว

“ไม่เชื่อก็คอยดูสิ ลูกค้าต้องถาม ใครกันนะที่เป็นคนจัดดอกไม้ซื่อนั้น อีกหน่อยน้ำซังได้ทำหน้าที่แค่เป็นคนคิดเงินเท่านั้นแหละ”

ฟานหฺรูเอ่ยอย่างติดตลก ซึ่งฟานซ่งเองก็สันทุนคำของภรรยาด้วยการพยักหน้าไปทีหนึ่ง พอเห็นแวตาท้อมทุกข์ของพรวยเพตราใจความสดใสขึ้นมาบ้างทั้งคู่ก็ยินดี หันมาสบตากัน แวบหนึ่งก่อนจะดึงสายตากลับไปที่พรวยเพตราอีกครั้ง

“ขอบคุณน้ำซังกับน้ำหฺรูมากเลยนะคะที่เอ็นดูพรวยมากขนาดนี้ พรวยจะไม่มีวันลืมความเมตตาของน้ำทั้งสองอย่างแน่นอนค่ะ”

“จ้าวว่าตอนนั้นมาเพียหน้าสวยเพื่อนของเรากำลังมีเรื่องในใจ พวกนายคิดเหมือนฉันไหม”

คนพูดคือ ดิมิทิส มันทาลอส มาเพียกรีก โดยมี พิโอดอร์ อัครา คอมบารอฟ มาเพียรัสเซียที่เลือดในกายครึ่งหนึ่งเป็นสายเลือดชาวไทย และ ราฟาเอล เลอร์มา มาเพียฝรั่งเศสร่วมพยักหน้าเห็นด้วย ส่วนคนที่ถูกกล่าวถึงมีสีหน้าเรียบนิ่ง หากแต่ไม่ลืมซึ่งตาใส่กลุ่มเพื่อนผ่านหน้าจอมือถือ พวกเขากำลังสนทนากันผ่านวิดีโอคอล

“อยู่น่าดิม”

จ้าวไปฟังเอ่ยเสียงเข้มเป็นเชิงตำหนิกลายเป็นคนอย่างดิมิทิสจะมีที่ท่าสลดลง ไม่เลยสักนิด ซ้ำเจ้าตัวยังแสดงสีหน้าระรื่นจนน่าหมั่นไส้ แสร้งเมินคำพูดของจ้าวไปฟังไปเสีย

อย่างนั้น

“สิ้นเดือนฉันพอจะมีเวลาว่างวะ อยากไปล่องเรือที่อ่าว
วิกตอเรีย มีใครอยากไปกับฉันไหม”

“ฉันว่างพอดี”

“ฉันไปได้อยู่แล้ว”

ฟิโอดอร์ว่าในขณะที่ราฟาเอลเสริม นั่นทำให้เจ้าบ้านอย่าง
จ้าวไปเฟิงถึงกับถอนหายใจ “กรีซไม่มีทะเลหรือไงดิ” จ้าวไปเฟิง
ถามด้วยน้ำเสียงที่บ่งบอกว่าเจ้าตัวกำลังไม่สบายอารมณ์อย่างจริงจัง

“มีเยอะแยะ แต่ฉันอยากล่องเรือที่อ่าววิกตอเรีย ทำไม นาย
จะห้ามฉันหรือ เอาสิที่อะไรมาห้าม ถ้าฉันจำไม่ผิด นายแค่ทำธุรกิจ
ขนส่งสินค้าทางเรือผ่านอ่าววิกตอเรีย แต่นายไม่ได้เป็นเจ้าของอ่าว
ซะหน่อย เพราะงั้นฉันก็ไปได้”

ดิมิทิสยกยิ้มอย่างชอบใจที่เห็นสีหน้าไม่สบายอารมณ์ของ
จ้าวไปเฟิง เพราะอีกฝ่ายไม่อาจค้านในสิ่งที่เขาพูดออกไปได้

“เหมือนนายจะว่างงานมากนะดิ” จ้าวไปเฟิงว่าอย่างประชด

“ก็พอสมควรแหละ งานมันรันเองได้ และฉันก็มีคนคอยดู
ให้อยู่แล้ว เดือนนี้ฉันโผล่หน้าไปตรวจสอบความเรียบร้อยสัก
สองสามครั้งก็พอแล้วไหม”

“ขอให้ธุรกิจนำเข้ารถยนต์นายเจ๊งเร็วๆ นี้”

“อ้าว อวยพรกันแบบนี้ไม่ดีนะครับเสี่ยวเฟิง”

“เฮอะ”

จ้าวไปเฟิงแค้นเสียงด้วยท่าทางฮึดฮัด ส่วนฟิโอดอร์กับ
ราฟาเอลฟังทั้งคู่โต้เถียงกันโดยไม่ได้ห้ามทัพ ช้ำยังยกยิ้มอย่าง
ชอบใจ

“งั้นตกลงพวกนายดีลนะ เจอกันสิ้นเดือน ไม่ต้องกังวลเรื่อง
ค่าใช้จ่าย เพราะเดี๋ยวเสี่ยวเฟิงจะเป็นคนจัดการให้เอง” ดิมิทิสสรุป

เสรีจสรรพ

“เดี๋ยวก่อนนะดิฉัน ฉันไปตักปากับค่านายตั้งแต่เมื่อไร ออย่ามาโมเม”

“มันเป็นธรรมเนียมมา แยกไปเยือนเจ้าบ้านก็ต้องต้อนรับขับสู้ไม่ใช่รี”

“ฉันยินดีจ่ายให้ทุกคน ยกเว้นคนกวนประสาทอย่างนาย”

“โห ไรวะ ทำไมโลกไม่ยุติธรรมกับคนหน้าตาดีอย่างฉันเลย”

“พอเถอะดิฉัน อันนี้ฉันว่าไม่ไหวจริงๆ วะ”

ราฟาเอลถึงกับส่ายหน้า หากแต่ใบหน้าหล่อเหลาของมาเฟียฝรั่งเสสปรากฏรอยยิ้มจางๆ ส่วนพีไอเตอร์นั้นแม้จะยังคงรักษาสีหน้าเครื่องขริมเอาไว้ได้เป็นอย่างดี แต่แววตาของเขามีความขบขันพาดผ่าน

“ว่าแต่นายเถอะเสี้ยวเฟิง เป็นอะไร ทำไมหน้าตาดูเครียดๆ”

คำถามจากพีไอเตอร์ทำให้จ้าวไปเฟิงขมวดคิ้วแน่นขึ้น แต่ก็เพียงแค่อึ้งเฉยๆเท่านั้นก่อนที่เจ้าตัวจะคลายออก สบตาพีไอเตอร์ผ่านหน้าจอ

“ก็นิดหน่อย แต่ฉันจัดการแล้ว”

“แนใจนะ” พีไอเตอร์ถามย้ำ

“อืม แน่สิ” จ้าวไปเฟิงเก็บซ่อนความรู้สึกบางอย่างเอาไว้ ก่อนจะตอบพีไอเตอร์อย่างซัดถ้อยซัดคำ “ไม่มีเรื่องอะไรที่ฉันจัดการไม่ได้หรอก นายวางใจได้”

“นั่นก็โอเค แต่รู้ใช่ไหม ว่าถ้านายต้องการความช่วยเหลือพวกฉันยินดี”

“รู้น่า ว่าแต่นายเถอะ จะพาดมึสามาด้วยหรือเปล่า”

จ้าวไปเฟิงกล่าวถึงภรรยาของพีไอเตอร์ที่เจ้าตัวเพิ่งเข้าพิธีวิวาห์ไปเมื่อสามเดือนก่อน

“ถามถึงเมียฉันทำไม”

“เสียงแข็งเลยนะ”

คนที่แสร้งไม่ใช่จ้าวไปเฟิง แต่เป็นดิมิทิส ซึ่งหลังจากที่เจ้าตัว
ว่าจบก็ได้รับสายตาดูๆ จากฟิโอเตอร์เป็นรางวัล แต่แน่นอนว่า
มาเพียกรีกไม่ยี่หระ ซ้ำยังยกคิ้วใส่ฟิโอเตอร์อย่างยั่วโมโห

“เจอหน้ากันเมื่อไรนายโดนฉันเตะแน่เดิม”

“ฉันนับวันรอเลย”

คำโต้ตอบของดิมิทิสเรียกรอยยิ้มจากราฟาเอลกับจ้าวไปเฟิง
ได้เป็นอย่างดี พวกเขาพูดคุยเรื่องสัพเพเหระต่ออีกพักหนึ่งและ
จบบทสนทนาผ่านวิดีโอคอลในครู่ต่อมา

“พี
ร็องงงงง”

คนถูกเรียกหันไปทางต้นเสียง จ้าวอีฟงขยับยิ้มกว้างตอนที่
คนเป็นน้องสาวอย่างจ้าวอีเฟินเดินกึ่งวิ่งเข้ามาหา ก่อนจะวางมือ
ทั้งสองข้างลงบนบ่าของเขา จ้าวอีฟงยอมละมือจากเมาส์ไร้สายและ
ละสายตาคงหน้าจอคอมพิวเตอร์ ยกมือขึ้นแตะมือน้องสาวแผ่วเบาพลาง
เหลือบสายตาดูขึ้นมอง

“มีอะไรรีบเล่าเฟินเฟิน”

“เมื่อก๊น้องแะไปหาพีใหญ่มาคะ เสร็จแล้วก็เลยแะมาหา
พี่ร็อง ว่าแต่พี่ร็องทำอะไรอยู่หรือคะ”

จ้าวอีเฟินมองที่หน้าจอคอมพิวเตอร์อย่างถือวิสาสะ เห็นเพียง
ภาพพื้นหลังสีฟ้าครามกับไอคอนบางอย่างบนเดสก์ท็อป รวากับว่า
เจ้าของเฟิงจะเปิดเครื่อง

“พีกำลังจะเขียนเกมใหม่นะ”

“รายได้จากเกมทีเฟิงวางจำหน่ายไปเมื่อสามเดือนก่อนใช้หมด

แล้วหรือคะ พี่รองถึงได้จะสร้างเกมใหม่อีกแล้ว” จ้าวอี่เฟินแกล้งเข้าหญิงสาวรู้ว่าจ้าวอี่ฟงซึ่งชอบการออกแบบเกมใหม่ๆ อยู่เสมอ พี่ชายของเธอเป็นนักพัฒนาเกมที่เรียกว่ามีฝีมือยอดเยี่ยมคนหนึ่ง เพราะทุกเกมที่พี่รองของเธอคิดค้นมักทำรายได้เป็นกอบเป็นกำ เป็นเกมมือถือที่วางจำหน่ายหลายแพลตฟอร์ม อาทิ ไอโอเอสและ แอนดรอยด์

“ที่อยู่ต่างๆ ไม่ได้ทำอะไร จะให้ไปช่วยงานพี่ใหญ่ก็ทำไม่ได้ เฝินเฟินก็เห็น คนพิการอย่างพี่จะไปทำอะไรได้ละ จริงไหม”

“ไม่เอาค่ะ ไม่พูดแบบนี้ พี่รองของน้องเก่งที่สุดเลย”

แม้รอยยิ้มจะปรากฏบนใบหน้าของจ้าวอี่ฟง แต่จ้าวอี่เฟินทราบดีว่าคนเป็นพี่ชายรู้สึกหวนอมขมกลืนมากเพียงใดกับความพิการขาทั้งสองข้างที่เจ้าตัวต้องเผชิญ จ้าวอี่ฟงไม่สามารถเดินได้เอง ต้องอาศัยรถเข็นในการช่วยเดิน แต่เธอไม่ยอมให้พี่ชายของเธอต้องรู้สึกแบบนี้ จริงอยู่ที่จ้าวอี่ฟงไม่อาจไปช่วยจ้าวไปเฟิงบริหารงานได้ แต่ฝีมือในฐานะนักพัฒนาเกมของจ้าวอี่ฟงก็ไม่ใช่สองรองใคร จ้าวอี่เฟินอยากให้พี่ชายของเธอภูมิใจในส่วนนี้ พี่ชายของเธอก็แค่ไซครายต้องเสีขาทั้งสองข้างไปตั้งแต่วัยเด็ก จากอุบัติเหตุทางรถยนต์ แม้จะมีขาเทียม แต่พี่รองของเธอก็ไม่ได้ชื่นชอบที่ต้องพึ่งพามันสักเท่าไรนัก

“ไม่ต้องปลอบใจพี่หรอกน้า พี่รู้สภาพตัวเองดี”

“รู้ดีอะไรกันล่ะคะ ถ้ารู้ดีพี่ต้องไม่คิดแบบนี้สิ พี่รองลองคิดดูสิคะ บนเกาะฮ่องกงเนี่ย มีใครเป็นนักพัฒนาเกมที่เก่งเท่าพี่รองบ้าง คำตอบก็คือไม่มีเลยสักคนค่ะ เป็นไงคะ แบบนี้พี่รองของน้องสุดยอดไปเลยเห็นไหม”

“ให้กำลังใจพี่เก่งจังนะ”

“น้องพูดเรื่องจริงต่างหากล่ะคะ”

จ้าวอ๊อฟินยิ้มร่า ในขณะที่บนใบหน้าของจ้าวอ๊อฟิงปรากฏรอยยิ้มจางๆ ก่อนที่จ้าวอ๊อฟินจะรีบเปลี่ยนเรื่องเพราะไม่อยากให้พี่ชายต้องคิดเรื่องนั้นอีก

“ไปเดินเล่นในสวนกันดีกว่าละ ตอนนี้กุหลาบขาวกำลังบานสะพรั่งเต็มไปหมดเลยละ เพื่อพี่รองจะได้ไต่เต๋เดียวในการเขียนเกมไงละ ไปกับน้องนะ”

สีหน้าของจ้าวอ๊อฟิงคล้ายล้งเล แต่สุดท้ายก็ไม่อาจทานทน สายตาแว่วอนของน้องสาวได้ จึงตกปากรับคำในที่สุด “ก็ไต่”

“เย่”

จ้าวอ๊อฟินปรบมืออย่างดีใจ ก่อนจะเป็นฝ่ายเดินนำออกจากห้องทำงานของจ้าวอ๊อฟิง ส่วนจ้าวอ๊อฟิงก็ใช้รถเข็นไฟฟ้าในการพาตัวเองตามจ้าวอ๊อฟินไป ที่จ้าวอ๊อฟินไม่อาสาเข็นรถให้อีกฝ่ายเพราะทราบดีว่าพี่ชายไม่ต้องการความช่วยเหลือในส่วนนี้จากเธอ เพราะจ้าวอ๊อฟิงไม่อยากเป็นภาระของคนอื่น ดังนั้นจ้าวอ๊อฟินจึงไม่คิดที่จะทำให้จ้าวอ๊อฟิงรู้สึกด้อยค่าเป็นอันขาด

นอกจากจ้าวไปเฟิงจะถือครองบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ขนาดใหญ่ที่สุดในฮ่องกงอย่างเจ.เอฟ.อินเตอร์เนชันนอลโฮลดิ้งส์แล้ว เขายังเป็นเจ้าของเจ.เอฟ.ทรานสปอร์ต ซึ่งเป็นบริษัทที่ทำธุรกิจขนส่งสินค้าทางเรือ และทั้งสองบริษัทก็ทำรายได้ร่วมกันหลักหมื่นล้านต่อปี ในวัยสามสิบเอ็ดปีแต่ฝีมือการบริหารงานอยู่ในขั้นยอดเยี่ยม จึงทำให้เขาเป็นที่จับตามองในแวดวงธุรกิจ นักธุรกิจหลายคนต่างสนใจที่จะได้ร่วมธุรกิจกับเขา ทั้งใบหน้าที่หล่อเหลาชนิดที่หาใครเทียบได้ยาก คือได้รู้ปรับกับดวงตาเรียวรี นัยน์ตาของเขาเป็นสีน้ำตาล ดูลุ่มลึกราวกับว่าเขาซุกซ่อนปริศนาบางอย่าง

เอาไว้ และแน่นอนว่าไม่มีใครคาดเดาแวตาคู่ไหนออก เขามีจมูกโด่ง คมสันรับกับริมฝีปากหยัก และกรอบหน้าเรียวรับกับผมตัดสั้น สีดำสนิท บนใบหน้าคมคายเกลี้ยงเกลาจนเขาได้รับสมญานามว่า มาเฟียหน้าสวย เพราะแม้แต่เพื่อนสนิทของเขาที่เป็นมาเฟีย เช่นเดียวกันก็เรียกเขาแบบนั้น แต่แน่นอนว่าลึกๆ แล้วทุกคนต่าง รู้ดีว่าใบหน้าสวยของเขานั้นผูกผันกับนิสัยอย่างสิ้นเชิง

เด็ดขาด ดุดัน และไร้ความปรานีต่อคนที่คิดทรยศ

หากแต่ความเป็นจ้าวไปเฟิงต้องสิ้นคลอนเพราะพราวเพชร เขาเองก็หงุดหงิดไม่น้อยที่ยอมปล่อยอีกฝ่ายไปอย่างง่ายดาย เพราะหากเป็นคนอื่นพราวเพชรคงได้เหลกคามือเขาไปแล้ว

ก๊อก...ก๊อก...ก๊อก...

จ้าวไปเฟิงสลัดภาพของพราวเพชรที่แวบเข้ามาในหัวออกไป ตอนที่ยังเสียงเคาะประตูดังขึ้น คนที่ก้าวเข้ามาในห้องทำงานของเขา คือหลวนซาน ลูกน้องคนสนิทของเขา

“รถพร้อมแล้วครับคุณจ้าว”

“อืม”

จ้าวไปเฟิงพยักหน้ารับพร้อมขยับตัวลุกจากเก้าอี้ หลวนซาน รอให้คนเป็นนายเดินออกจากห้องไปก่อนจึงเดินตามออกไปพร้อม ดึงประตูปิด

ตรงหน้าमुखฤทธานส์ตระกูลจ้าวมีรถยนต์สีดำจอดเรียงกันอยู่ ห้าคัน และแต่ละคันก็มีบอดี้การ์ดในสูทสีดำสนิทคอยประจำการ ส่วนหลวนซานกับเจิ้งสิงบอดี้การ์ดคนสนิทของจ้าวไปเฟิงอยู่ในชุด เลือ่กั๋งฟูสีดำ จ้าวไปเฟิงเดินมาขึ้นรถคันที่จอดตรงกลางโดยมีเจิ้งสิง เปิดประตูให้ เมื่อคนเป็นนายนั่งที่เบาะนั่งเรียบริ้วๆ เจิ้งสิงก็จัดการ ดันประตูปิด หลวนซานเองก็เดินไปนั่งที่เบาะนั่งข้างคนขับ ส่วน เจิ้งสิงก้าววาวๆ ไปขึ้นรถคันแรก ก่อนที่ขบวนรถจะเคลื่อนออกจาก

คฤหาสน์

“น้ำซึ่งยังไม่กลับมาเลย น้ำกั๋งว่ลว่าจะเอากระเช้าดอกไม้
ไปส่งให้ลูกค้าไม้ทันจริงๆ”

“งั้นเดี๋ยวพราวไปส่งให้เองค่ะ”

“หนูไปไหวใช้ไหม ไม่เวียนหัวแล้วใช้รีเปล่า”

“ไม่แล้วค่ะ มีอาการแค่ช่วงตื่นนอนในตอนเช้า ตอนนีพราว
ไม่รู้สึกอะไรเลยค่ะ สบายมาก”

“งั้นน้ำรบกวนด้วยนะ”

“ได้เลยค่ะ”

พราวเพตรารับคำอย่างกระตือรือร้น หญิงสาวลุกจากเก้าอี้
ตรงดิ่งไปยังเคาน์เตอร์ขนาดใหญ่ของร้าน หยิบกระเช้าดอกไม้
ที่ตั้งอยู่ตรงนั้นขึ้นมา

“พราวไปก่อนนะคะ แล้วจะรีบกลับ”

“จ๊ะ”

ฟ่านหู่รับคำ พราวเพตราจึงหิ้วกระเช้าดอกไม้ออกจากร้านไป
หญิงสาวก้าวขึ้นรถจักรยานที่อยู่ตรงหน้าร้าน ก่อนจะพาจักรยาน
พร้อมกระเช้าดอกไม้มุ่งหน้าไปที่โรงแรมเอช จุดหมายปลายทาง
ในการส่งของครั้งนี้

“เตรียมของขวัญเรียบร้อยแล้วใช้ไหม” จ้าวไปเฟิงถาม
หลวนซานถึงของขวัญที่จะมอบให้กับนักการเมืองคนหนึ่งใน
งานเลี้ยงฉลองวันเกิดของอีกฝ่ายตอนที่ขบวนรถของเขามาถึง
หน้าโรงแรมเอช

“ครับคุณจ้าว”

“แล้วมีฮวาล่ะ”

“รออยู่ด้านในแล้วครับ”

จ้าวไปเฟิงพยักหน้าทีหนึ่งเป็นการรับรู้ มือหนากระชับเสื้อสูทให้เรียบร้อย ก่อนจะก้าวลงจากรถที่จอดตรงเทอร์เรซของโรงแรม พร้อมกับลูกน้องหลายคนของเขาที่คอยตามคุ่มกัน ก่อนที่พวกเขาจะพากันเข้าไปด้านในตัวอาคารที่สูงระฟ้า

พรวาเพชรจอดรถเอาไว้ตรงพื้นที่สำหรับจอดรถจักรยานตรงหน้าโรงแรมเอช มือเรียวยาวหยิบกระเช้าดอกไม้ที่วางอยู่ตรงตะแกรงหน้ารถจักรยานขึ้นมา และมุ่งหน้าไปทางลิบบบี้ของโรงแรม

“สวัสดิ์ค่ะ ฉันทอดอกไม้มาส่งให้คุณเหวินค่ะ ห้องสี่ศูนย์สาม”

“สั๊กรู่นะคะ”

ประสาธัมพันธ์สาวรับคำก่อนจะเช็กที่หน้าจอกอมพ์เพื่อตรวจสอบชื่อลูกค้า ครูหนึ่งก็ยกหูโทรศัพท์ขึ้นสนทนากับปลายสายก่อนจะวางลง

“คุณเหวินให้เอากระเช้าดอกไม้ไปส่งที่ห้องได้เลยค่ะ”

“ขอบคุณค่ะ”

พรวาเพชรยิ้มขอบคุณ หญิงสาวเดินตรงไปที่ลิฟต์ ปลายนิ้วเรียวกดปุ่มเพื่อเรียกลิฟต์ ระหว่างรอลิฟต์เปิด พรวาเพชรได้ยินเสียงฝีเท้าหลายคู่มุ่งมาทางนี้ และนั่นเป็นเหตุให้ดวงหน้าเธอรูปร่างเหี่ยวไปมอง

หัวใจดวงน้อยเต้นถี่รัวขึ้นเมื่อกลุ่มคนที่กำลังก้าวเข้ามาใกล้คือจ้าวไปเฟิงกับบอดีการ์ดของเขา ชั่วเสี้ยววินาทีต่อมาความปวดหนึบก็ก่อตัวขึ้นในอกของหญิงสาว เพราะนอกจากบอดีการ์ด

ของเขาแล้ว ข้างกายของจ้าวไปเฟิงยังมีผู้หญิงหน้าตาสะสวย
ในชุดราตรีสีสีแดงเพลิงหรูหรา และพราวเพชรารู้ดีว่าผู้หญิงคนนั้น
คือใคร

มีฮวา คู่ควงคนล่าสุดของจ้าวไปเฟิง และเป็นนางแบบที่มี
ชื่อเสียงพอสมควรในฮ่องกง

พราวเพชราคิดจะหลบฉาก แต่ดูเหมือนว่าไม่ทันเสียแล้ว
เพราะหญิงสาวไม่ทันเดิน กลุ่มของจ้าวไปเฟิงก็มายืนข้างๆ เธอพอดี
“หลีกไปสิ ไม่เห็นหรือไงว่าคุณจ้าวจะใช้ลิปต์”

เจ้าของคำพูดคือมีฮวา พราวเพชรหันไปมองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง
โดยเลี่ยงการมองใบหน้าหล่อเหลาของจ้าวไปเฟิง จึงไม่เห็นว่ามีฮวา
กำลังมองมาที่เธอ

พราวเพชรยอมหลบฉากถอยออกมาอย่างง่ายดายโดยไม่ได้อะไร
โต้แย้งอะไร เพราะหญิงสาวตั้งใจจะทำเช่นนั้นอยู่แล้ว จังหวะนั้น
ประตูลิปต์ก็เปิดพอดี จ้าวไปเฟิงก้าวไปด้านในพร้อมกับกลุ่ม
บอดีการ์ดที่ติดตามเขามาและมีฮวาที่ควงแขนมาเปียหนุ่ม ประตูลิปต์
ค่อยๆ เลื่อนปิด ระหว่างนั้นพราวเพชรทำได้เพียงหลบสายตา
มองปลายเท้าของตัวเอง หญิงสาวจึงไม่เห็นว่ามีฮวาตาสีน้ำตาลของ
จ้าวไปเฟิงมองมาที่เธอแบบตาไม่กะพริบ จนกระทั่งประตูลิปต์
ปิดสนิทพราวเพชรถึงได้เงยหน้าขึ้นมา หญิงสาวเดินไปกดเรียก
ลิฟต์และรอคอยการเปิดของลิฟต์อีกครั้งด้วยหัวใจที่หนักอึ้ง แต่
พราวเพชรทราบดีว่าเธอทำอะไรไม่ได้เลย

ไม่ได้เลยสักนิด

“ขอเข้าไปก่อน เดี่ยวฉันตามเข้าไป”
“ค่ะคุณจ้าว”

มีสาวรับค่าอย่างไม่อิดออด หญิงสาวก้าวเข้าไปในห้องจัดเลี้ยง งานวันเกิดของนักการเมืองท้องถิ่นคนหนึ่ง มีหลวนซานกับ บอดีการ์ดอีกหนึ่งคนเดินตามหญิงสาวไป โดยเจิ้งสิงกับบอดีการ์ด ที่เหลือยังอยู่กับจ้าวไปเฟิง

“ส่งคนตามไปดูว่าพร่าวเพตราทำอะไรที่นี่”

“ขอบคุณจ้าว” เจิ้งสิงรับคำก่อนจะเดินออกไปพร้อมบอดีการ์ด สองคน ส่วนที่เหลือเดินตามจ้าวไปเฟิงเข้าไปในห้องจัดเลี้ยง

ทหลังจากกวดกริ่งและรออยู่พักหนึ่ง เจ้าของห้องก็มาเปิดประตู พร่าวเพตราจัดการส่งกระเช้าดอกไม้ให้ลูกค้าพร้อมรับเงิน หญิงสาว ค้อมศีรษะเล็กน้อย เป็นการขอบคุณ ก่อนจะเดินจากมาเมื่อประตูห้อง ปิดลง ร่างเล็กเดินกลับเข้าไปในลิฟต์อีกครั้งโดยไม่รู้ตัวถูกเจิ้งสิง กับลูกน้องจับตามองและตามเธอไปโดยใช้ลิฟต์อีกตัว

พร่าวเพตราก้าวขึ้นรถจักรยานที่จอดอยู่หน้าโรงแรมก่อนจะ บ่นออกไป โดยมีเจิ้งสิงกับลูกน้องขับรถตามไปต่างๆ และตามไป จนรู้ว่าพร่าวเพตราจอดรถจักรยานแล้วเข้าไปในร้านดอกไม้ร้านหนึ่ง พวกเขาเฝ้าอยู่ในรถอีกเกือบๆ ชั่วโมง แต่ก็ไม่เห็นพร่าวเพตรา กลับออกมาอีก เจิ้งสิงจึงค่อนข้างแน่ใจว่าพร่าวเพตราคงอยู่ที่นี้ ก่อนที่เจ้าตัวจะพิมพ์ด้วยสีหน้าครุ่นคิดว่า

“ทำไมพร่าวเพตราถึงได้มาอยู่ที่นี่”

“คืนนี้ค้างกับฉันไหมคะ คุณจ้าวไม่ได้แวะไปที่คอนโดฯ ของฉันเป็นเดือนแล้ว ฉันคิดถึงเวลาที่เรได้อยู่ด้วยกันจังเลยคะ”

มีสาวออกด้ออย่างอ่อนหวานตอนที่หิ้งคู่ออกมาจากงานเลี้ยง และนั่งรถออกมาจากโรงแรม หญิงสาวทราบดีว่าจ้าวไปเฟิ่งไม่ชอบ ให้ผู้หิ้งของเขาไปชวนนายที่คฤหาสน์ตระกูลจ้าว และเธอก็จะไม่ทำให้เขารำคาญใจเป็นอันขาด เพราะการที่จะได้ก้าวขึ้นมาเป็น คู่ควงของจ้าวไปเฟิ่งไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

และแน่นอนว่าเธอไม่ได้หวังจะเป็นแค่คู่ควงของเขาหรอก หากแต่เธอหวังไปถึงตำแหน่งนายหญิงตระกูลจ้าวเลยต่างหาก

“เอาไว้คราวหน้าก็แล้วกัน คืนนี้ฉันต้องการพักผ่อน”

“ได้ค่ะ” มีสาวยังรับคำด้วยน้ำเสียงที่อ่อนหวาน ใบหน้าที่ถูก ตกแต่งด้วยเครื่องสำอางชั้นดียังคงมีรอยยิ้มประดับอยู่ แม้นอก จะคุกรุ่นด้วยความไม่พอใจก็ตาม

“พร้าวยุติราส่งดอกไม้ไม้เสร็จแล้วก็กลับไปร้านดอกไม้ครับ เธอเข้าไปในร้านแล้วไม่กลับออกมาอีก ผมเฝ้าอยู่ในรถเกือบๆ ชั่วโมง เลยเดาว่าเธอน่าจะอยู่ที่นั่น”

“ขอบใจ นายไปพักเถอะ”

จ้าวไปเฟิงโบกมือให้เจิ้งสิงไปพักผ่อน อีกฝ่ายค้อมศีรษะให้ก่อนจะถอยออกไปจากห้องส่วนตัวของจ้าวไปเฟิง ประตูห้องถูกปิดลงด้วยฝีมือของเจิ้งสิง จ้าวไปเฟิงขยับเนกไทก่อนจะปลดกระดุมเสื้อเม็ดบนออก เลื้อยไปที่พาดแขนก่อนหน้านี้ถูกวางไว้อย่างลวกๆ บนโซฟาบุวมหรรุหกราก่อนที่เจ้าของห้องจะนั่งลง

คิ้วได้รูปที่พาดเหนือดวงตาเรียวยาวขยับเข้าหากันจนเกือบชิด ใบหน้าหล่อเหลาเคียดขี้ ความมहुตหงิดฉายชัดในดวงตาสีน้ำตาลคู่นั้น

“ทำไมเธอถึงได้ไปอยู่ที่นั่น พร้าวยุติรา”

ไม่ใช่ว่าจ้าวไปเฟิงไม่รู้ภูมิหลังและประวัติของพร้าวยุติรา และเขาก็รู้ด้วยว่าที่หญิงสาวตั้งใจจะทำร้ายเขานั้นเป็นเพราะอะไร และคนที่อยู่เบื้องหลังเรื่องนี้เป็นใคร จ้าวไปเฟิงรู้ดี แต่ที่เขายังไม่จัดการก็เพราะรู้ว่าไม่มีหลักฐานที่สาวไปถึงอีกฝ่ายได้ คำพูดของพร้าวยุติราอย่างเดียวไม่มีน้ำหนักมากพอ หากคนถูกกล่าวหาปฏิเสธเรื่องทุกอย่างก็จบ แต่เขาคิดว่าคนที่ทำตัวเป็นหมาลอบกัดแบบนั้นคงอยู่เฉยได้ไม่นานหรอก มันต้องหาหนทางอื่นมาเล่นงานเขาอีกแน่ และคงไม่ใช่ลูกไม้เดิมๆ อีก

และถ้ามันทำอีกเขาจัดการขั้นเด็ดขาดแน่

เป็นอีกครั้งที่จ้าวไปเฟิงต้องพยายามสลัดภาพของพร้าวยุติราให้หลุดออกไปจากหัว แต่ยิ่งเขาทำแบบนั้นภาพหญิงสาวในหัวของเขาก็ยิ่งชัดขึ้นราวกับว่ามันฝังแน่นอยู่ในหัวของเขา

“บ้าฉิบ”

จ้าวไปเฟิงสบถออกมาอย่างอดไม่ได้ เขาไม่ต้องการคิดถึงผู้หญิงที่กล้าทรยศเขาอย่างพราวเพตรา อันที่จริงจะบอกว่าอีกฝ่ายทรยศเขาก็ไม่ถูกสักเท่าไรนัก เพราะเจตนาที่เจ้าตัวเข้ามาใกล้ชิดเขานั้นเพราะต้องการทำร้ายเขา ถึงแม้หญิงสาวจะอ้างว่ามีเหตุผลที่จำเป็นก็ตามที

“ฉันจะไม่ยอมมึใจอ่อนให้เธอเป็นอันขาด พราวเพตรา”

บ้านตระกูลหยาง

ที่ห้องนั่งเล่น โจเซฟนั่งอยู่ตรงโซฟา เขาขมวดคิ้วเข้าหากันแน่นอย่างไม่สบอารมณ์เท่าไรนัก ใบหน้าดูตึงไปทุกส่วนราวกับกำลังจะปริแตก

“ลูกบุญธรรมของเธอทำงานไม่สำเร็จ จ้าวไปเฟิงมันยังอยู่” โจเซฟเอ่ยด้วยน้ำเสียงกระด้าง

“ขอโทษค่ะคุณหยาง ตอนนี้นั่นเองก็ไม่ว่าเด็กนั้นหายหัวไปอยู่ที่ไหน บ้านมันก็ได้กลับนะคะ”

“หวังว่าลูกบุญธรรมของเธอจะไม่ปริปากเอ่ยถึงฉันหรอกนะ”

“แน่นอนค่ะคุณหยาง คุณวางใจได้ เด็กนั้นไม่มีทางปริปากแน่นอนค่ะ เพราะคำวาญญูคุณมันคำค่อ ฉันรู้จักนิสัยของเด็กนั้นดี มันไม่กล้าทำให้ฉันเดือดร้อนหรอกค่ะ”

“ดี ฉลาดมาก เธอฉลาดกว่าที่ฉันคิดนะลูซิง”

คราวนี้โจเซฟยิ้มออกมาได้ ถึงแม้ว่าจะเป็นเพียงแค่การยิ้มตรงมุมปาก แต่ใบหน้าก็ดูเคร่งเครียดก่อนหน้านี้ก็ดูผ่อนคลายลงมาก และนั่นก็ทำให้ลูซิงหายใจสะดวกมากขึ้น

“คราวนี้คุณหยางก็ไม่ต้องกังวลอะไรแล้วนะคะ ไว้ค่อยคิดหาวิธีการกับจ้าวไปเฟิงใหม่ดีกว่าค่ะ ฉันยินดีให้ความร่วมมือ

ทุกอย่างเลยค่ะ”

“ดี ดีมากลูซิง ฉันคิดไม่ผิดจริงๆ ที่ให้เธอได้อยู่ใกล้ฉัน”

“ขอบคุณค่ะคุณหยาง มาค่ะ ดีมดีกว่า จะได้ผ่อนคลาย
เดี๋ยวฉันคอยดูแลคุณหยางเองค่ะ”

ว่าแล้วลูซิงก็โน้มตัวไปหยิบบรันทึซึ้นมารินใส่แก้วแล้วส่งให้
โจเซฟอย่างเอาอกเอาใจ ซึ่งแน่นอนว่าอีกฝ่ายไม่ปฏิเสธการปรนนิบัติ
ของเธอ เขาส่งเครื่องดื่มสีอำพันลงคอเพียงรวดเดียว ก่อนจะยื่น
แก้วเปล่าไปตรงหน้าของลูซิง

“เติมอีก”

“ได้ค่ะคุณหยาง”

ลูซิงยิ้มกริ่ม ยกขวดบรันทึเทน้ำสีอำพันใส่แก้วให้โจเซฟ
อย่างเอาอกเอาใจ สีหน้าของโจเซฟค่อยๆ ผ่อนคลายอย่างเห็นได้ชัด
และนั่นก็ถือเป็นความพอใจของลูซิง เพราะหมายความว่าอีกพักหนึ่ง
เธอต้องได้รางวัลที่ทำให้เขาพึงพอใจ

“**น้ำ**ว่าหนูลองไปหาหมอดูหน่อยดีไหม เห็นตื่นมาตอนเช้า
แล้วเวียนหัวทุกวันเลย ให้หมอเขาช่วยดูให้ เพื่อเป็นอะไรมาก
จะได้รักษาได้แต่เนิ่นๆ”

ทั้งน้ำเสียงและสีหน้าของฟานหฺรูเต็มไปด้วยความกังวล
พรราวเพชรฯงักมือที่จัดดอกไม้ หญิงสาวยิ้มจางตอนที่มองฟานหฺรู

“จริงๆ แล้วพรราวแค่เวียนหัวแค่ตอนตื่นเองค่ะ นอกนั้นก็
ไม่มีอาการอะไรเลย”

“แต่ก็น่าจะลองไปตรวจดูหน่อยนะ น้ำเกรงว่าบางทีหนูอาจจะ
มีปัญหาเรื่องความดันเลือด ให้หมอความช่วยเหลือดูให้น่าจะดีกว่า”

“นั่นพรราวขอตัวอีกสักอาทิตย์นะคะ ถ้ายังไม่หายเดี๋ยวพรราว

จะไปหาหมอค่ะ”

“ดีจ๊ะ”

พราวเพตรารับคำ สีน้ากังวลใจของฟานหฺรูจึงผ่อนคลายลง อันที่จริงพราวเพตรา ก็อยากไปตรวจดูให้แน่ใจเหมือนกัน แต่ก็ติดปัญหาเรื่องเงิน และหญิงสาวก็ไม่อยากรบกวนฟานหฺรูในเรื่องนี้อีก นอกจากช่วยฟานหฺรูจัดดอกไม้แล้ว ช่วงเย็นพราวเพตรา ก็ยังทำงานพิเศษด้วย นั่นก็คือการส่งของ อีกหนึ่งสลิปดาห์หญิงสาวก็จะได้ค่าจ้างในส่วนนั้นพอดี และนั่นก็จะพอที่เธอจะไปหาหมอได้

“ว่าแต่วันนี้ น้ำซ่งออกไปไหนแต่เช้าคะ”

“เอาดอกไม้ไปส่งให้ลูกค้านั้นแหละ เห็นว่าวันนี้จำเป็นต้องใช้เร็วหน่อย เลยขอให้ไปส่งแต่เช้าจ๊ะ”

บทสนทนาระหว่างพราวเพตรา กับฟานหฺรูสิ้นสุดลงตรงนั้น เมื่อเด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาเดินเข้ามาในร้านพร้อมกับถุงน้ำเต้าหู และปาห้องโก๋

“สวัสดีครับ น้ำหฺรู สวัสดีพราว ผมซื้อน้ำเต้าหูกับปาห้องโก๋ มาฝากครับ อ้อ มีเพื่อสำหรับน้ำซ่งด้วยนะครับ”

จางซีฮ่าว เด็กหนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดปี รุนราวคราวเดียวกับพราวเพตรา ขยับยิ้มกว้างตอนที่ถือวิสาสะวางถุงน้ำเต้าหูลงบนโต๊ะตัวเดียวกันกับหญิงสาว ก่อนที่เจ้าตัวจะขยับเก้าอี้ ออกแล้วนั่งลงที่ฝั่งตรงกันข้ามโดยไม่รอให้เจ้าของสถานที่เชื้อเชิญ

“ไม่เห็นต้องลำบากเลยอาฮ่าว”

“ไม่ลำบากเลยครับ น้ำหฺรู ผมเต็มใจ”

ตอบฟานหฺรูแต่สายตายังคงจับจ้องอยู่ที่พราวเพตรา หญิงสาวส่งยิ้มจางให้อีกฝ่าย ก่อนจะดึงสายตามาที่การจัดดอกไม้อีกครั้ง

“นี่ก็กำลังจะออกไปส่งของละสิ”

“ใช่ครับ” จางซีฮ่าวหันไปตอบฟานหฺรูแล้วดึงสายตามาที่

พรราวเพตราอีกคร้ง “ว่าแต่พรราวเถอะ เย็นนี้ต้องไปส่งของให้ลูกค้า
เยอะใหม่ ให้ผมช่วยใหม่”

“ขอบใจนะซีฮ่าว ของพรราวไม่เยอะเท่าไรหรอก สบายมาก”

“โอเค งั้นผมไปทำงานก่อนนะ ไว้เจอกัน”

“จ๊ะ”

พรราวเพตรารับคำ จางซีฮ่าวจึงเดินออกไปจากร้านพลา
งัมเพลงเบาๆ อย่างอารมณ์ดี ฟ่านทรูเห็นแบบนั้นก็อดแซวไม่ได้

“อารมณ์ของเด็กหนุ่มช่างมีความสุขจริงๆ ว่าแต่พรราวเถอะ
รู้ใช่ไหมว่าฮ่าวไม่ได้หวังผูกมิตรแบบผิวเผิน”

“พรราวทราบค่น้ำทรู แต่พรราวรับไมตรีของซีฮ่าวที่เกินกว่า
เพื่อนไม่ได้จริงๆ ค่ะ”

พรราวเพตราไม่ได้รังเกียจจางซีฮ่าว ซ้ำอีกฝ่ายยังมีน้ำใจช่วย
หางานพิเศษให้ แต่หญิงสาวก็ไม่อาจตอบรับไมตรีที่มากกว่าคำว่า
เพื่อนได้

“พูดแบบนี้แสดงว่ามีคนอยู่ในใจอยู่แล้วใช่ใหม่อย”

ใบหน้าที่เคยยิ้มแย้มของพรราวเพตราหม่นแสงลงไปถนัดตา
แต่เพียงครู่เดียวบนดวงหน้าเนียนใสก็กลับมามีรอยยิ้มอีกครั้ง
ยอมรับออกไปอย่างไม่ปฏิเสธ

“ใช่ค่ะ พรราวมีคนในใจแล้ว” พรราวเพตรายิ้มอ่อนก่อนจะ
คิดในใจต่อว่า ‘และก็เป็นได้แค่คนในใจเท่านั้นจริงๆ’

“**6**เห็นว่าพี่ใหญ่กำลังจะไปเยี่ยมท่านรัฐมนตรีที่โรงพยาบาล
น้องขอติดรถไปด้วยได้ไหมคะ”

จำวอ๊เฟินกล่าวถึงรัฐมนตรีกระทรวงพาณิชย์ที่นอนโรงพยาบาล
ด้วยโรคปอดอักเสบเพราะเป็นข่าวครึกโครม จึงเป็นไปไม่ได้

ที่จ้าวอี่เฟินจะไม่ทราบเรื่องนี้ และในฐานะนักธุรกิจที่มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน จ้าวไปเฟิงจำต้องไปเยี่ยมตามมารยาท ตอนนั้นสามพี่น้องกำลังนั่งรับประทานอาหารเข้าด้วยกันในห้องโถงของคฤหาสน์ตระกูลจ้าว

“แล้วเฟินเฟินมีธุระอะไรที่นั่นหรือเปล่า”

“น้องว่าจะแวะไปกินขนมที่ร้านเบเกอรี่ใกล้โรงพยาบาลนะค่ะ เห็นในเพจโปรโมทว่าวันนี้มีขนมใหม่มาวางขาย สายหวานอย่างน้องไม่อยากพลาดค่ะ”

“สายหวานตัดขานะเธอ”

“ฮั่นแน่ พุดจาเหมือนคนไทยเข้าไปทุกที อู๋”

เมื่อรู้ว่าตัวเองเปลอพุดจาไม่ควรออกไปเพราะราวกับว่าไปสะกิดแผลของจ้าวไปเฟิงเข้า จ้าวอี่เฟินก็สะดุ้งตัวนิดๆ พยายามมือขึ้นปิดปากตัวเอง จ้าวอี่เฟิงเลิควมมองน้องสาวด้วยท่าทางสงสัย

“ทำไมต้องทำท่าตกใจขนาดนั้นด้วยละเฟินเฟิน ไม่แปลกสักหน่อยที่พี่ใหญ่จะพุดจาติดสำนวนคนไทยมา เพราะพี่ใหญ่ต้องทำธุรกิจกับคนหลากหลายเชื้อชาติ แล้วอีกอย่างพี่ใหญ่ก็พูดได้ตั้งหลายภาษา รวมถึงภาษาไทยนั่นก็ด้วย จริงไหมครับพี่ใหญ่”

จ้าวอี่เฟิงหันไปยิ้มให้จ้าวไปเฟิง ซึ่งอีกฝ่ายทำเพียงยิ้มจางๆ เป็นการตอบรับคำของน้องชาย

“พี่อึมแล้ว ถ้าจะไปกับพี่ก็ตามมานะเฟินเฟิน เตี่ยวพี่ไปรอที่รถ พี่ไปก่อนนะเสี่ยวพง ไว้เจอกันมือค่า ถ้าพี่ไม่ติดธุระอะไร”

“ครับพี่ใหญ่” จ้าวไปเฟิงลุกออกไปครู่หนึ่ง จ้าวอี่เฟินก็ลุกตาม แต่หญิงสาวต้องชะงักเมื่อพี่ชายคนรองเรียกเอาไว้ “เตี่ยวก่อนเฟินเฟิน มีเรื่องอะไรที่เกี่ยวกับพี่ใหญ่ที่พี่ยังไม่รู้รีเปล่า”

จ้าวอี่เฟิงทันสังเกตเห็นสีหน้าที่เคร่งเครียดของคนเป็นพี่ชาย

แม้ขึ้นไปหน้าห่อเหล่านั้นจะมีรอยยิ้มจางประดับอยู่ นั่นก็เพียงพอแล้วที่ทำให้คนช่างสังเกตอย่างจ้าวอึ้งฟงรู้ว่ามีบางอย่างผิดปกติไป

“ไว้น้องจะกลับมาเล่าให้ฟังนะคะ ตอนนี้ต้องรีบก่อนคะ เดียวพี่ใหญ่ดูเอา”

ว่าแล้วจ้าวอึ้งเฟินก็ลับเท้าวิ่งเร็วตามจ้าวไปเฟิงออกไป ทิ้งจ้าวอึ้งฟงไว้กับความค้างคาใจ แต่คนอย่างจ้าวอึ้งฟงก็ใจเย็นพอที่จะรอคำตอบจากน้องสาว แม้จะรู้สึกหงุดหงิดที่ไม่ได้คำตอบในทันที อยู่ชนิดหนอยกก็ตาม

โ โรงพยาบาลเอช แพนกสูตินรีเวช

“คุณหมอว่าอะไรนะคะ พราว พราวไม่ได้หุ่ผาดไปใช่ไหมคะ”

ใบหน้าที่เคยเต็มไปด้วยเลือดผาดซีดเผือด ดวงตากลมโต ไทวระริกยามที่สบลายตากับนายแพทย์วัยกลางคนที่นั่งอยู่ตรงหน้า นอกจากพราวเพตรา กับนายแพทย์คนนี้แล้วยังมีพยาบาลสาวอีกหนึ่งคนอยู่ในห้องตรวจด้วย

“ใช่ครับ คุณกำลังตั้งครรภ์ จากที่คุณให้ประวัติเรื่องประจำเดือนที่ขาดไป ตอนนี้คุณก็ตั้งครรภ์ได้ราวๆ เจ็ดสัปดาห์แล้วครับ แต่ถ้าจะให้ได้อายุครรภ์ที่แน่นอนก็ต้องอัลตราซาวนด์ด้วยครับ”

หากเป็นก่อนหน้านี้นี้พราวเพตราคงจะยิ้มกว้างอย่างยินดี ทว่าตอนนี้สถานการณ์ได้เปลี่ยนไปแล้ว แม้แต่ที่ซุกหัวนอนเธอยังต้องรบกวนพานช่งกับพานหฺรู

“คุณหมอช่วยวินิจฉัยใหม่อีกครั้งได้ไหมคะ ไม่ใช่พราวไม่เชื่อหมอนะคะ แต่ว่าทุกครั้งที่มิเพศสัมพันธ์พราวป้องกันตลอดด้วยการเอ่อ ใช้ถุงยางอนามัย แล้วทำไมถึงท้องได้ล่ะคะ”

พรราวเพชรกระดากอายอยู่บ้างที่ต้องถามออกไปแบบนั้น แต่หญิงสาวไม่อาจเก็บความข้องใจเอาไว้ได้อีก เพราะในเมื่อจำวไปเฟิงเป็นฝ่ายป้องกันทุกครั้ง แล้วทำไมเธอถึงท้องได้ บางทีผลเลือดกับผลปัสสาวะที่เก็บไปตรวจอาจคลาดเคลื่อน

“คืออย่างนั้นนะครับ” นายแพทย์คนดังกล่าวอธิบายอย่างใจเย็น “ไม่มีที่ท่าหงุดหงิดรำคาญใจ “ไม่มีการป้องกันการตั้งครรภ์วิธีไหนที่จะสามารถคุมกำเนิดได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ อย่างการทำหมันสามารถป้องกันการตั้งครรภ์ได้เก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์กว่าๆ ซึ่งจะเห็นว่าเปอร์เซ็นต์การตั้งครรภ์เป็นไปได้น้อยมากในผู้ที่ทำหมัน แต่ก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้ซะครับ มีบ้างเคสที่ทำหมันแล้วตั้งครรภ์ก็มี ในส่วนการป้องกันการตั้งครรภ์ด้วยการใช้ถุงยางอนามัยนั้น สามารถป้องกันการตั้งครรภ์ได้ราวๆ เก้าสิบแปดเปอร์เซ็นต์ จากงานวิจัยพบในผู้หญิงวัยเจริญพันธุ์ที่เลือกการป้องกันด้วยวิธีนี้ สองคนในหนึ่งร้อยคนเกิดการตั้งครรภ์ ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกครับ ที่คุณจะทำท้อง”

ฟังคำอธิบายจากนายแพทย์ความกังวลใจของพรราวเพชราก็ยิ่งอัดแน่น นายแพทย์มองหญิงสาวอย่างนึกเห็นใจ แต่เขาเองก็ไม่สามารถทำอะไรได้ไปมากกว่าให้คำแนะนำ

“ถ้าคุณไม่สบายใจ หมอจะเก็บตัวอย่างเลือดกับปัสสาวะไปตรวจอีกครั้ง แต่ที่หมออยากจะบอกกับคุณก็คือ สิ่งไหนที่ได้เกิดขึ้นแล้ว สิ่งนั้นย่อมดีเสมอ โดยเฉพาะสิ่งมหัศจรรย์ที่อยู่ในท้องของคุณ”

พรราวเพชรกำหมัดแน่น มือเรียวข้างหนึ่งแตะที่หน้าท้องของตนเบาๆ ดวงตากลมโตมีน้ำใสขังคลอ แต่ครู่ต่อมารอยยิ้มก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้นบนดวงหน้าเนียนใส ปรุ่กายตาแห่งความตื่นตันใจ พาดผ่านนัยน์ตาดำซลับ แม้ว่าความลำบากใจจะฉายชัดอยู่บน

ใบหน้าอยู่ก็ตาม

“ขอบคุณนะคะหมอ ขอบคุณที่ปลอบใจ คำพูดของหมอ ช่วยพราวได้เยอะเลยค่ะ”

“ยินดีครับ” นายแพทย์ยิ้มบางๆ “แล้วคุณยังอยากตรวจเลือดกับปัสสาวะอีกครั้งไหม”

“ไม่แล้วค่ะ” พราวเพตราบอกด้วยเสียงที่แจ่มใสมากขึ้น “แล้วพราวสามารถฝากครรภ์ได้เลยหรือเปล่าค่ะ”

“ได้เลยครับ สามารถฝากครรภ์ได้ตั้งแต่รู้ว่าตั้งครรภ์ ถ้าั้นเดี๋ยวหมอจะจัดยาบำรุงไปให้กับยาแก้อาเจียนเพื่อเอาไว้หน้าครับ และจะมีคู่มือสำหรับฝากครรภ์และการดูแลตัวเองของหญิงตั้งครรภ์ คุณลองไปศึกษาดูก่อน หากมีปัญหาอะไรสามารถโทร.มาสอบถามได้เลยนะคะ ช่วงนี้หมอมจะนัดทุกหนึ่งเดือน หากอายุครรภ์เพิ่มขึ้น การนัดจะถี่ขึ้นหน่อย ตอนนี้มีอะไรจะถามหมอไหมครับ”

“ยังไม่มีค่ะ”

พราวเพตราสายหน้าปฏิสเสธเพราะยังนึกคำถามไม่ออกซึ่งนายแพทย์ก็เข้าใจได้ เพราะว่าคุณแม่มีมือใหม่อาจจะยังตั้งตัวไม่ทันเลยไม่รู้จะถามอะไร คงต้องใช้เวลาลี้กระยะถึงจะปรับตัวได้

“งั้นไม่เป็นไรครับ อย่างที่หมอบอก ไว้มีปัญหาโทร.มาได้ นะครับ หมอมจะให้เบอร์โทร.ติดไปด้วย”

“ขอบคุณคะหมอ”

นายแพทย์ยิ้ม ก้มเขียนใบสั่งยาขยูกขยิกแล้วยื่นมันให้พราวเพตรา ก่อนที่พยาบาลจะส่งสมุดบันทึกการฝากครรภ์ให้เธอเป็นลำดับต่อมา

“ไปรับยาได้เลยนะคะ เจอกันเดือนหน้า”

“ขอบคุณคะหมอ ขอบคุณคะคุณพยาบาล”

พราวเพตราลุกขึ้นคือมศิริษะให้ทั้งนายแพทย์และพยาบาล

ในขณะที่อีกฝ่ายก็ค้อมศีรษะให้เธอเช่นกัน หญิงสาวเดินออกจากห้องตรวจตรงดิ่งไปที่แผนกจ่ายยา

ระหว่างที่พราวเพชรราเดินไปที่แผนกจ่ายยาซึ่งอยู่ชั้นหนึ่ง จ้าวไปเฟิงกับหลวนซานและบอดีการ์คอีกราวๆ ห้าคนก็เดินสวนไป หากแต่ทั้งคู่ต่างไม่ทันเห็นกันเพราะมีคนอื่นเดินสวนทางกันไปมาก่อนที่จ้าวไปเฟิงจะเข้าไปในลิฟต์พร้อมกับลูกน้องของเขา ในขณะที่พราวเพชรราเดินไปยื่นใบสั่งยาอย่างพอดีพอดี หญิงสาวหมุนตัวเดินมานั่งรอที่ม้านั่งตรงหน้าห้องยา ระหว่างที่ลิฟต์โดยสารของจ้าวไปเฟิงกับลูกน้องกำลังเคลื่อนขึ้นสู่ชั้นเก้าของโรงพยาบาล ซึ่งเป็นชั้นสำหรับผู้ป่วยวีไอพี

จ้าวอี้เฟินชะเง้อคอมองที่ประตูร้านคาเฟ่อยู่บ่อยครั้ง ราวกับว่าหญิงสาวรอยการมาของใครสักคน โต๊ะที่หญิงสาวนั่งมีกาแฟเย็นหนึ่งแก้วกับขนมหวานอีกหนึ่งจานที่พร้อมไปเพียงครึ่งเดียว ครู่ต่อมารอยยิ้มกว้างก็ปรากฏบนใบหน้าของหญิงสาว เมื่อบานประตูถูกดึงออกพร้อมร่างของจางซีฮ่าวที่แบกถุงน้ำแข็งเข้ามา

“เอาน้ำแข็งมาส่งครับ”

จางซีฮ่าวบอกกับพนักงานในร้าน ก่อนที่เขาจะเดินตรงไปยังถึงเก็บน้ำแข็ง จัดการถ่ายน้ำแข็งจากกระสอบลงถังอย่างคล่องแคล่ว เพราะคุ้นเคยเป็นอย่างดี ก่อนที่เขาจะเดินไปรับเงินค่าน้ำแข็งกับพนักงาน

“ขอบคุณมากค่ะ”

“ครับผม”

จางซีฮ่าวรับคำก่อนจะเดินออกไปจากร้าน โดยทุกอิริยาบถ

ของเขายู่ในสายตาของจ้าวอี่เฟินตลอดเวลา หญิงสาวมีท่าทาง
เขินอายแม้ว่าจางซีฮ่าวจะออกไปจากร้านแล้ว

เพียงเท่านั้นจ้าวอี่เฟินก็สามารถจัดการกับชนมรสชาติ
แสนอร่อยตรงหน้าต่ออย่างอารมณ์ดีได้ กว่าสองสัปดาห์แล้วที่เธอ
ได้เจอกับจางซีฮ่าว แต่หญิงสาวไม่กล้าเข้าไปทักทาย หากจะให้
เรียกว่ารักแรกพบก็ไม่ผิดอะไร จ้าวอี่เฟินคิดว่าจะแอบมองอีกฝ่าย
ไปอีกสักระยะหนึ่ง จนกว่าจะใจกล้าพอที่จะเข้าไปทักทายอีกฝ่ายได้
อย่างไม่เขินอาย

ระหว่างที่ตักขนมใส่ปากอย่างอารมณ์ดี เสียงกระดิ่งที่แขวน
อยู่หน้าประตูก็ดังขึ้น นั่นหมายความว่ามีคนกำลังเข้ามาในร้าน
จ้าวอี่เฟินหันมองทางประตูอย่างไม่ตั้งใจ เรียกว่าเป็นปฏิกิริยา
อัตโนมัติของร่างกายก็ไม่น่าจะผิด ทว่าดวงตาของหญิงสาวต้อง
เบิกกว้างเมื่อคนที่เข้ามาใหม่คือพราวเพชรรา

“พราว”

จ้าวอี่เฟินขยับปากเรียกอีกฝ่ายออกไปอย่างพลอดตัว ซ้อน
ตักขนมถูกปล่อยตกลงในจาน หญิงสาวยังจับจ้องสายตาอยู่ที่
พราวเพชรรา จนกระทั่งอีกฝ่ายถือถาดที่มีน้ำสี่ชมพู ซึ่งจ้าวอี่เฟิน
เดาว่าน่าจะเป็นนมเย็นกับแพนเค้กชิ้นเล็กวางอยู่บนนั้นออกมาจาก
หน้าเคาน์เตอร์ร้าน พราวเพชรราสอดสายตาทาที่หนึ่ง ชั่วเสี้ยวนาที
ต่อมากลายเป็นพราวเพชรราที่ต้องตักอยู่ในอาการตื่นตกใจ เมื่อ
หันมาเห็นจ้าวอี่เฟินกำลังจ้องตามาที่ตนเขม็ง

“คุณอี่เฟิน”

